

Mel. O Gud fornuften fatter ej
1 O Jesus, som har elsket mig,
Ja med så overmåde
Aldeles ubegribelig
En kærlighed og nåde,
O, tænd mit hjerte op igen
Med kærlighedens iver,
At jeg giver
Mig ganske til dig hen,
Og altid hos dig bliver!

2 Din kærlighed, hvor er den sød,
Og mest i korsets plager!
Den gør, at ikke nød, ej død
Mig mere bitter smager;
Så giv, at jeg ej andet ved,
Ej tænker, hører, lærer,
Elsker, ærer,
End denne kærlighed,
Du, Jesus, til mig bærer!

3 O, at jeg dog trods strid og stød
Din kærlighed må kende,
O, at dog denne himmelglød
I mig må stedse brænde!
Ak, lad mig stedse stå på vagt
Og denne skat bevare
for den skare,
Som frem mod os med magt
Fra Satans rige fare!

4 O, at mit hjerte åbent stod
For dine piners minde!
O, at din sved,
dit kors og blod
Mig aldrig gik af sinde!
Ja lad dit blod med kærlighed
Min arme sjæl besprænge,
Gennemtrænge,
at jeg ej andet ved
End fast ved dig at hænge.

5 Min trøst, mit lys, min bedste ven
Og største lyst i livet,
O, hav mig, tag mig ganske hen!
Dig har jeg mig hengivet;
Thi uden dig jeg billig må
Den ganske verden kalde,
Gift og galde,
Ej værd at tænke på,
Langt mindre fast at holde.

6 Du elsked' mig fra evig tid,
Min sag du vilde føre,
Og før jeg viste mindste flid,
Din villie at gøre,
Indfandt sig straks din kærlighed
For mig ved hånd at tage
Og ledsage
I verden op og ned,
Som det dig kan behage.

7 Så lad da, hvor jeg går og står,
Din kærlighed mig smykke
Og, om jeg lidt af vejen går,
Mig straks tilbage rykke!
Lad den i al min vej og dåd
Som lyset for mig brænde,
At jeg kende
Og følge må dit råd
Til livets sidste ende!

8 Lad den mig trøste i min trang,
I svagheds tid mig styrke,
Og når jeg endelig engang
Skal ind i dødens mørke,
Din kærlighed da stå mig bi,
Sig stille ved min side,
Med mig stride!
Så går jeg glad og fri
Fra hele verdens kvide.

Paul Gerhard, Dansk ved Brorson.